

En resa in i kammarmusikland

Syntpop möter kammarmusik.

UNIVERSAL POPLAB Stenhammarsalen, fredag

Publik: Bortåt 300.

Relaterat

Annons

Svenska syntpopband har ofta fallit i en av två gropar: antingen i det stiliserat strikta och humorlösa, eller i det plojjigt klatschiga.

Trion Universal Poplab har alltid hållit sig långt borta från det där, osat varmt av öppna hjärtespjäll och innerlig glöd, kombinerat skir spelglädje med djupaste allvar. Med sångaren Christer Lundberg som en syntarnas Håkan Hellström.

Därför känns det extra kul att se just dem ta sin musik med på denna sökande resa in i kammarmusikland med benäget bistånd av en grupp Göteborgssymfoniker i arrangemang av Martin Schaub.

Poplab inleder kvällens bägge set med några låtar på egen hand, slösar frikostigt med pärlor som det härliga liveband de är - bland annat en rejält omgjord version av Don't believe the hype och en lysande Soma generation. Och jag inser också hur bra texter de faktiskt skriver.

Ändå sitter man mest och väntar på orkestern. Som, nio man stark, ofta visar sig bidra på bästa sätt. Som bäst lyfter de verkligen den rätt romantiska musiken med ömsom kvidande ömsom ystra stråkar, dova blåsbröt, klara klockspelsklanger och tunga pukslag, adderar välkomna små tillvridningar, skevheter och fördjupningar av Poplabs annars rätt raka låtar.

Den annars rätt fartiga Heart apart blir här en smäktande ballad i utsökt, mångbottnat arrangemang. Medan den långa versionen av On the run är både driven och härligt energisk. De gör också den i princip aldrig livespelade Any more than this, en rätt anonym låt som avslutade gruppens debutalbum.

Merparten av de ny-arrade låtarna är heller inte de där självklara hitsen som man hade kunnat förvänta sig, snarare tvärtom. Men kanske är det lättare att göra något verkligt intressant då? Black love song minns jag inte ens hur den låter i original, men här växer den ut till ett mäktigt epos och kvällens otippade höjdpunkt.

Och när kvällen trots allt avslutas med smärre klassiker som We hate it when our friends become successful och I could say I'm sorry, så är det visserligen sprudlande storslaget och bra och publiken dansar. Men symfonikerna försvinner lite ut i periferin. Vilket ju inte var meningen.

Nå, en klart lyckad kväll ändå. Och ännu en framgång för det roliga Popicalkonceptet som fortsätter efter nyår med akter som West of Eden och Soundtrack Of Our Lives.

Patrik Lindgren